

BIDDEN *voor een betere toekomst*

Sierra Leone. Bij ons vooral bekend vanwege de burgeroorlog die er begin jaren negentig woedde. Tien jaar lang. Togetherthere bezocht recent het land met een groep Nederlandse jongeren. Eén van hen was Rianne Blom (22). Zij schreef voor ICCO Magazine haar ervaringen op.

Het Amputee Camp: zij die tijdens de oorlog een arm of been hebben verloren wonen hier. Samen met hun familie. In het gewone leven worden ze niet geaccepteerd. Letterlijk omdat ze te weinig steentjes kunnen bijdragen.

In het kamp is de sfeer bedrukt. Vier mannen zitten klaar om met ons te spreken. Maar veel woorden zijn er niet nodig. Hun hoofden hangen te neer geslagen. Hun ogen zijn boos. Wij zijn de zoveelste blanken die komen. Keer op keer vertellen ze hun verhaal. En wat zien ze ervan terug? Ooit liet een Noorse stichting huizen voor hen bouwen. Cynisch genoeg worden ze daardoor nog meer uitgestoten. Maar geld

voor eten, onderwijs en kleding is er amper. Door klein landbouwwerk houden ze het hoofd boven water. Hun enige hoop vinden ze in hun geloof. Ze bidden elke dag. Dat de toekomst maar beter mag worden. Maar wat is geloof als je niet eens een plek hebt om bij elkaar te komen? Samen lopen we naar een stuk land. Hier had allang een kerk moeten staan, tenminste als je de bezoekers zou geloven. Zodra de eerste bezoeker de daad bij het woord voegt, kunnen ze eindelijk de kerk bouwen.

Op de achtergrond hoor ik een ronkende motor. Dat grimmige geluid past wel bij mijn gevoel. De bedrukte sfeer in het Amputee Camp heeft me geraakt. Toch heb ik hoop. De oorlog is tien jaar geleden afgelopen en nog steeds zijn ze in leven, veelal getrouwd en met kinderen. Het is duidelijk moeilijk; maar ze gaan wel verder. Misschien zijn ze sterker dan ze zelf denken?

Te midden van een groep jongeren met een lichamelijke beperking valt Steve op. Een iets te grote rode rolstoel. Zijn dunne benen bungelen over de rand. Maar hij heeft stevige armen. En krachtig stralende ogen.

Steve is 23 jaar en zit in zijn eindexamenjaar. Door polio is hij als kind in een rolstoel beland. Nu woont hij sinds tien jaar in het Sir Milton Cheshire home, een tehuis voor jongeren met een lichamelijke beperking. Zijn grootste passie is studeren. Elke dag rolt hij ruim zes kilometer over hobbelige zandwegen om naar school te gaan. 's Middags volgt hij thuis extra les. 's Avonds maakt hij huiswerk. Hij straalt als hij over zijn uitmuntende resultaten vertelt. Ze geven hem hoop voor de toekomst.

In het tehuis staan veel spelletjes. Het grootste deel nog in plastic. De gulle gever heeft niet verteld wat je met de spellen kunt doen. Ik leg domino uit. Kijk hoe groepsgeenoot Irma hen de regels van yahtzee uitlegt. Dan komt Steve naar mij toe. Of ik hem wil

◀ **Rianne in gesprek met sociologie-student Anthony (23).**

Recepten

Together, het jongerenprogramma van ICCO & Kerk in Actie, bundelde de ervaringen van Nederlandse jongeren in Bangladesh, Honduras, Ghana, Israël en de Bezette Palestijnse gebieden, waar zij op zoek gingen naar de kunst van het leven. Met voorwoord van Stef Bos.

leren schaken. Aangezien domino voor de meesten al een opgave is, weet ik niet of dit zal lukken. Langzaam leg ik hem de regels uit. Eerst wat alle poppetjes mogen. Dan een beetje tactiek. Razendsnel heeft hij het door. Ik moet mijn best doen niet te verliezen. Het verbaast me niets dat hij hoge cijfers heeft.

De spelletjes staan nog in plastic

Met zo'n koppie zou de wereld voor hem open moeten liggen. Maar de angst voor de toekomst is enorm. „Dan ben ik straks afgestudeerd advocaat. Vind ik een baan op drie hoog zonder lift.” De kans dat hij straks voor een kantoor moet bedelen, acht hij stukken groter. ■

Rianne Blom maakte deze reis in het kader van de 40dagentijdscampagne van ICCO & Kerk in Actie. Als ambassadeur zal zij in de tijd voor Pasen haar ervaringen in kerken delen.

